

(Yakındaki Yıldız Sistemi Sirius'a gönderilen çok gelişmiş yapay zekâ programı Kâşif'in kontrolündeki insansız gemimiz, eski bir uygarlığın izlerini keşfeder.)

Kâşif'in bulduğu kalıntılar ile Dünya'daki antik çağ uygarlıklarının bıraktığı miras arasında inkâr edilemeyecek bir benzerlik vardı. Yabancı bir gezegende piramitler, zigguratlar, amfitiyatrolar bulmayı beklemiyorduk doğrusu.

Bu durum insanlığın kökeni hakkında hararetle bir tartışma başlamasına sebep oldu. Zaten uzaydan geldiğimize inanmaya hazır geniş bir kesim vardı. Atalarımızın Sirius'tan buraya gelip ilk uygarlıkları kurduğu hipotezini hemen kabullendiler.

Gerçi felsefi açıdan çok da tatmin edici değildi bu hipotez. "Tamam buraya Sirius'tan geldik, peki oraya nereden geldik? Bu bir çözüm değil, sadece problemin bir adım daha ötelenmesi" diyordu filozoflar. Asıl mesele ilk bilinç sahibi varlıkların nasıl ortaya çıktığıydı.

Ama çoğunluk daha somut bir probleme kafa yoruyordu: Atalarımız neden Sirius'u terk etmişti? Neden geride kimse kalmamıştı? Uzay yolculuğu yapabilen insanlar neden taş binalardan başka bir şey bırakmamıştı?

Toprakana kültü'nün çok popüler bir açıklaması vardı bu gizem için: Bilinçsiz gelişen teknoloji bir çevre felaketine yol açmış ve atalarımız o yaşanmaz hale gelen gezegenden yeni bir başlangıç yapmak üzere ayrılırken atıkları dev bir anti-metal bombasıyla teknolojinin bütün izlerini yok etmişti.

Daha fazla bilgi edinmiyorduk, çünkü Kâşif gezegen yüzeyine tam da bu iş için tasarlanmış öncü robotlarını indirmemekte direniyordu. "Çözemediğim bir tehlike var yüzeyde" diyordu. Bir süre daha fazla temkinli dostumuzun uzaktan çektiği görüntülerle idare etmek zorundaydık. Ama kafamızda o kadar çok soru işareti vardı ki...

Belki de o yapılar sadece dikkatimizi çekmek için konmuştu oraya. Merak edip gidince galaksiler arası yolculuk yapmanın sırrını keşfetmemiz hedefleniyordu. Belli bir düzeye gelmeden öğrenmemizin doğru olmayacağı sırları keşfetmemiz. Öyle ya, barbarlar zamanındaki atalarımızın eline nükleer güç geçseydi, bugün burada olur muyduk?

Gizemi çözmek için, çok daha gelişmiş bir gemi inşa ettik. Üzerini elektromanyetik dalgaların tüm spektrumuna, ısıya, basınca, sese hatta kokuya duyarlı bin türlü alıcı ve teleskopla, içini uçan, yüzen, yürüyen ve yeraltında gidebilen türlü türlü veri toplama modüllüyle doldurduk, arkasına yeni geliştirdiğimiz anti-madde roketlerini bağladık ve adını da Ulak koyup fırlattık. Sadece yapay zekâ konusunda geriydi Kâşif'ten, çünkü gelececek ve öğrenecek yeterli zamanı bulamamıştı.

Bu seferki amaç, geminin gidip gözlem yapıp, hafızasında depoladığı bilgilerle geri dönmesiydi. Ulak'ın olağanüstü ivmesi bunu makul bir sürede yapmaya yeterdi. Böylece aradaki mesafe iletişimi sınırlamayacaktı. Kâşif'in yaptığı gibi en heyecanlı yerinde "enerjim bitti" diye filmi durdurup bizi aylarca bekletmeyecekti Ulak.

Bu sefer daha da heyecanlıydık, ama hevesimiz kursağımızda kaldı. Daha yolun başlarındayken Sirius yönünden gelen bir lazer demeti Ulak'ı atomlarına ayırdı!

Bu şoku atlatmamız kolay olmadı. Ulak'ı daha yeni fırlatmıştık, hatta Kâşif'e yolladığımız mesajın cevabı 1-2 gün önce gelmişti. "Ulak'la iyi anlaşacağız" diyordu. Ondan sonra kesik kesik "Silahlar, nereden çıktı bunlar" gibi bir şeyler. Sonrasında ise sessizlik. Kendini korumak için yerini belli etmemeye çalışıyor olmalıydı (diğer seçeneği düşünmek bile istemiyorduk). Galiba uyuyan bir canavarı uyandırmıştık. Belki de bu maceranın sonunda büyük ödül değil dev bir tuzak vardı!

Hem kendimiz hem de Kâşif için endişe ediyorduk. Bilimsel değil askeri görevli bir filo hazırladık: Kum Fırtınası. Bu sefer o kadar kolay avlayamayacaktı düşman. Filodaki gemiler çok daha çevikti, lazer kalkanları vardı ve aralarında büyük mesafeler bırakarak ilerliyorlardı. Bir taraftan sırta kadem basan düşmanı gözetliyor, bir taraftan da Kâşif'le iletişim kurmayı deniyorlardı. Sonunda başardılar da!

Programının en temelindeki "görev" Kâşif için kutsaldı, o yüzden görev yerini bırakıp Dünya'ya dönmek istememişti. Ama yine aynı görevi tamamlamak için kendini korumak zorundaydı. Tehlikeden uzaklaşmış, Sirius ile Dünya arasında bir yerde "tereddütte" kalmıştı.

Plan gereği, tüm Kum Fırtınası filosu, neyle karşı karşıya olduğumuzu bizden daha iyi bilen Kâşif'in komutasına girdi. Bu seferki emirler kesindi: Kum Fırtınası'nın öncü birlikleri gezegene inecek ve kendini feda etse de bize düşmanla ilgili bilgi gönderecekti. Ama bir türlü yakamızı bırakmayan "aksilik"lerden biri daha: O sırada hedefteki gezegen Sirius'un arka tarafındaydı ve görüntü alamıyorduk.

Sonra çok garip bir şey oldu: Tüm filo, önce tüm askeri stratejileri hiçe sayarak aynı noktaya toplandı, sonra da ateşe düşen pervaneler gibi sürü halinde Sirius'un içine dalarak buharlaştı. Kâşif'le iletişiminiz bir kez daha kesildi.

Yeni bir sefer daha hazırlamaya artık gücümüz yoktu. Zaten ne olup bittiğini çözmeden onca emeği tekrar ölüme göndermek anlamsız olacaktı. Oturup düşündük. Kâşif'in gönderdiği her mesajı, her satırı baştan inceledik ve hiç hoşlanmadığımız bir şey keşfettik: Ulak'ı yok eden ışının Sirius'tan gelmiş olması imkânsızdı.

Mesafeler ve süreler dikkatle hesaplanırsa, ışının Sirius'tan yola çıkması gereken an belliydi. Ama o anda Ulak'tan çıkan fotonlar henüz Sirius'a ulaşmamıştı.

Olay anında Sirius ile Dünya arasında bir yerde olan Kâşif'e ise ulaşmıştı!

Kâşif ne yapmaya çalışıyordu?

